

[Korsgaard.]

kommer ud af Forholdet mellem Frederiksberg og København, er Ministeren ikke enbestemmende om, enten nu dette Forslag bliver gennemført før eller senere, og hvor meget af det der bliver gennemført; jeg kan heller ikke rigtig forstaa, at Ministeren kan tage denne Sag saa alvorligt, at han for Alvor kan tro, at den bliver afgørende for dette Problem.

Men, som sagt, for mig er det væsentlige, at i Virkeligheden har der været Grund til at forlange Realitetsbehandlingen udskudt, indtil man har set Virkningen af forskellige andre Love, ogsaa til en vis Grad set, om den særlig vanskelige Situation, vi har i Øjeblikket, maaske kan afklare sig i Løbet af et Aar. Som Følge deraf har der ikke været en Realitetsforhandling her i Tinget, og jeg haaber altsaa, at en saadan til sin Tid maa komme.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Til det ærede Medlem Hr. Korsgaards Bemærkninger om Socialreformens Indflydelse paa dette Forslag skal jeg sige, at selvfølgelig er det rigtigt — det sagde jeg ogsaa forleden —, at Socialreformen vil medføre en Udligning, at visse velhavende Kommuner vil komme til at betale noget af den sociale Hjælp, som tidligere de fattigste Kommuner maatte betale alene. Det er klart, men hertil er det, jeg føjer, at i samme Grad som der sker en Udligning gennem Socialreformen, i samme Grad vil der være mindre Brug for en Udligning gennem Erhvervsbeskatningen, og dette vil automatisk vise sig ved Anvendelsen af Erhvervsbeskatningens Regler.

I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa de Bemærkninger, der er fremsat i Dag. Jeg tror, at vedrørende dem alle har jeg tidligere sagt min Mening, og der er ogsaa en anden Grund til ikke at fortsætte denne Debat længere, og det er den, som jeg nævnte forleden, at Behandlingen af dette Forslag har været kendetegnet ved noget ganske bestemt, nemlig at mod hele den vigtigste Del af Forslaget, Erhvervsbeskatningen, har Oppositionspartierne overhovedet ikke forsøgt at opstille noget Argument. Man har ikke gjort blot mindste Forsøg paa at gaa ind i dette Forslags Enkeltheder og vise, hvorledes de efter de ærede Medlemmers Mening skulde virke urimeligt. Som Oppositionspartierne har stillet sig her i Folketinget, mener jeg derfor ikke, der er Spor af Grund til at fortsætte denne Debat længere. Nu maa Sagen finde sin

Afgørelse her i Folketinget, og derefter maa Forslaget gaa til Landstinget. Jeg tror ikke, det vil være muligt at standse, hvad der er sat i Bevægelse med dette Erhvervsskatteforslag.

Naar det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen anvender det Udtryk, at hvis et saadant Forslag blev gennemført — det var i hvert Fald Meningen —, vilde mange af Skattelykommunerne omkring de store Byer søge om Indlemmelse, saa viser det, at det ærede Medlem overhovedet ikke har sat sig ind i, hvordan disse Skattelykommuners Forhold er, og viser kun det sædvanlige, som man ser, hver Gang nogen her i Salen skal staa Værn omkring Skattelykommunerne, at man kommer med de mest horrible Paastande. Tanken om, at Frederiksberg, Hasseriis — De kan tage hvilken af de kendte velhavende Kommuner De vil — i Kraft af dette Forslag, skulde søge om Indlemmelse i Byerne, er uden enhver Rimelighed i den Grad, at der ikke er nogen som helst Grund til at beskæftige sig dermed.

Naar jeg har sagt, at dette Forslags endelige Nedsabling vil betyde, at Døds-klokkerne ringer for Frederiksberg, saa er det ud fra en ganske bestemt Opfattelse, nemlig den Opfattelse, som altid viser sig at slaa til her i Livet — der kan godt gaa lidt kortere eller længere Tid, inden man ser, at den gælder, men det kommer altid —, at hvis man sætter al Rimelighed til Side, hvis man skyder til Side ethvert Anstændighedshensyn, saa hævner det sig altid paa et eller andet Omraade. Frederiksbergs Selvstændighed tror man maaske man kan værne med 2—3 Stemmers Majoritet i Landstinget. Men jeg siger: Nej, Urimeligheden i Forholdet mellem København og Frederiksberg er saa vanvittig stor, at enhver Tanke om, at den skulde kunne opretholdes, tør jeg roligt afvise. Hvis Frederiksberg skal bestaa som selvstændig Kommune — det gælder i øvrigt ogsaa andre Kommuner i Københavns Nærhed —, saa forudsætter det, at man gennem den samlede sociale Lovgivning, gennem Erhvervsbeskatningen skaber en vis Rimelighedstilstand de paagældende Kommuner imellem; ellers vil intet formaa at opretholde disse Kommuners Selvstændighed.

Jeg føler mig i øvrigt overbevist om, at i Landstinget vil man forstaa, at saadan ligger Sagen. Derfor sætter jeg ogsaa min Lid til, at man i Landstinget fra de to Partiers Side ikke vil afvise den Realitetsbehandling, som dette Forslag ikke har faaet her i Tinget af de to ærede Partier.